

DŽEJMS PATERSON

MAKSIMUM RAJD

EKSPERIMENT: EJNDŽEL

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

James Paterson
MAXIMUM RIDE

Copyright © 2005 by SueJack, Inc.

This edition published by arrangement with
Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Dženifer Rudolf Volš; Hadlija, Grifina i
Vajata Zangvila
Gabrijel Šarbone; Moninu i Pjera Varelu
Suzi i Džeka
Meri Elen i Endrua
Kerol, Brigid i Meredit

Letite, dragi moji, letite!

Čitaocu:

Zamisao za *Maksimum Rajd* potiče iz mojih ranijih knjiga s naslovima *Kad vetar dune* i *Kuća na jezeru*, u kojima takođe postoji lik po imenu Maks, koji beži iz krajnje odvratne Škole. Sličnosti se tu uglavnom završavaju.

UPOZORENJE

Ako se usudite da pročitate ovu priču, postaćete deo eksperimenta. Znam da zvuči pomalo tajanstveno – ali više od toga sada ne mogu da vam kažem.

Maks

PROLOG

Čestitam. Činjenica da ovo čitate znači da ste za jedan dženovski korak bliži tome da doživite svoj sledeći rođendan. Da, *vi*, što prelistavate ove stranice. *Ne odlažite ovu knjigu na stranu*. Mrtva sam ozbiljna – od nje bi život mogao da vam zavisi.

Ovo je moja priča, priča o mojoj porodici, ali lako bi mogla biti i vaša. U ovome smo svi zajedno, verujte.

Nikad nisam uradila ništa nalik ovome, pa ću jednostavno uskočiti a vi probajte da me pratite.

Dobro. Ja sam Maks. Četrnaest mi je godina. Živim sa svojom porodicom, koju čini petoro dece s kojima nisam u krvnom srodstvu, ali su mi svejedno sasvim kao porodica.

Mi smo – pa, donekle neverovatni. Ne bih da zvučim uobraženo, ali nikada niste videli ništa nalik nama.

U suštini smo prilično gotivni, fini, pametni – ali nipošto „prosečni“. Nas šestoro – ja, Feng, Igi, Nadž, Prda i Ejndžel

– namerno su stvorili najgnusniji, najgrozniji „naučnici“ koje možete zamisliti. Stvorili su nas kao eksperiment. Eksperiment u kom smo završili kao tek 98-procentna ljudska bića. Preostala dva procenta imala su grdan uticaj na nas, ja da vam kažem.

Odrasli smo u naučnoj laboratoriji/zatvoru po imenu Škola, u kavezima, kao laboratorijski pacovi. Prilično je neverovatno što uopšte umemo da mislimo ili govorimo. Ali umemo – i štošta pride.

Još jedan školski eksperiment uspeo je da preživi najranije detinjstvo. Delom čovek, delom vuk – u potpunosti grabljivac: Takve nazivaju istrebljivačima. Izdržljivi su, pametni i teško ih je kontrolisati. Izgledaju kao ljudi, ali kada to poželev, sposobni su da se preobrazu u vukodlake, sa sve krznom, očnjacima i kandžama. Škola ih koristi kao čuvare, policajce – i dželate.

Za njih smo nas šestoro pokretne mete – plen dovoljno pametan da bude zabavan i izazovan. U suštini, hoće da nas zakolju. I postaraju se da svet nikad ne sazna za nas.

Ali ja još nisam gotova. Zar ne pričam *vama* o ovome?

Ovo bi mogla biti priča o vama – ili o vašoj deci. Ako ne danas, onda ubrzo. Zato vas molim da ozbiljno ovo uzmete u obzir. Sve stavljam na kocku time što vam to govorim – *ali treba da znate*.

Samo čitajte dalje – nemojte da vas iko u tome spreči.

Maks. I moja porodica: Feng, Igi, Nadž,
Prda i Ejndžel.
Dobro došli u naš košmar.

PRVI DEO

*STRAH
OD JATA*

1.

Neobično je kako susret s neumitnom smrću može sve ostalo naglo da postavi u pravu perspektivu. Evo recimo, baš sad.

Trči! Hajde, trči! Znaš da možeš to.

Gutala sam vazduh kako bih napunila pluća. Mozak mi je radio superbrzo; trčala sam kako bih preživela. Jedini cilj mi je bio da umaknem. Ništa drugo nije bilo važno.

To što mi je trnovito žbunje kroz koje sam trčala kidalo ruke u froncle? Ništa strašno.

To što sam bosim tabanima gazila po oštrom kamenu, grubom korenu, šiljatoj grančici? Nikakav problem.

To što su mi pluća vapila za vazduhom? Mogla sam da istrpim.

Pod uslovom da se udaljim što više mogu od istrebljivača.

Da, od istrebljivača. Od mutanata: poluljudi, poluvukova, obično naoružanih, uvek krvoločnih. U ovom trenutku progonili su mene.

Vidite? Zahvaljujući tome sve naglo dođe u pravu perspektivu.
Beži. Brža si od njih. Svakome možeš da pobegneš.

Nikada se ranije nisam ovoliko udaljila od Škole. Potpuno sam se izgubila. Opet, ruke su mi se njihale uz bokove, stopala su mi gazila kroz nisko rastinje, očima sam zabrinuto pretraživala prostor ispred sebe u polutama. Mogla bih da nađem čistinu s dovoljno prostora da...

O, ne. O, ne. Avetinjsko zavijanje krvoslednika, čiji sam miris osetila, odjeknu kroz drveće, i mene spopade mučnina. Mogla sam da umaknem ljudima – svi smo to mogli, čak i Ejndžel, a njoj je tek šest godina. Ali niko od nas nije mogao da umakne velikom keru.

Kuce, kuce, napustite moj san, dajte da poživim bar još jedan dan.

Približavali su mi se. Mutno svetlo probijalo se kroz šumu ispred mene – čistina? *Molim te, molim te...* čistina bi mogla da me spase.

Jurcala sam između stabala, grudi su mi se snažno podizale i spuštale, dok mi je kožu prekrivao tanak sloj hladnog znoja.

Da! Ne – o, ne!

Naglo sam se zaustavila, zamlataravši rukama, ustuknuvši na stenovitom tlu.

Nije to bila čistina. Ispred mene je bila *litica*, provalija koja se obrušavala prema nevidljivom tlu stotinama metara ispod mene.

Šuma iza mojih leđa bila je puna zabalavljenih krvoslednika i umno poremećenih naoružanih istrebljivača.

Obe opcije bile su loše.

Psi su uzbuđeno zakevtali – pronašli su plen: *mene*.

Pogledala sam preko smrtonosne ivice.

Zapravo, nisam imala nikakav izbor. Da ste bili na mom mestu, uradili biste isto što i ja.

Zatvorila sam oči, ispružila ruke... i strovalila se preko litice.

Istrebljivači su besno zaurrali, psi histerično zalajali, a onda sam čula šum vazduha koji je hrlio pored mene.

Bilo je to toliko đavolski smireno, na sekund. Osmehnula sam se.

Onda, udahnuvši duboko, raširila sam krila što sam brže i odsečnije mogla.

Promera četiri metra, boje svetle kože s belim šarama i ponekom smeđom pegom, zahvatila su vazduh i ja sam se najednom vinula uvis, snažno, kao da se upravo otvorio padobran. *Jo!*

Dobro zapamti za ubuduće: Ne širi krila naglo.

Namrštivši se od bola, svom snagom sam zamahala naniže, podigla krila, ponovo ih spustila.

O, bože, pa ja to *letim* – baš kao što sam oduvek sanjala.

Podnožje litice, zaogrnuto senkama, udaljilo se ispod mene. Nasmejala sam se i pohrlila uvis, osetivši snagu mišića, vazduh koji mi je sa zviždukom prolazio kroz donje perje, lahor koji mi je sušio znoj na licu.

Projezdila sam kraj ruba litice, pored zaprepašćenih kerova i razbesnelih istrebljivača.

Jedan od njih, dlakavog lica, balavih očnjaka, podiže pušku. Crvena svetla tačka pojavi se na mojoj iskidanoj spa-vaćici. *Nema šanse danas, debilu*, pomislih, skrenuvši oštro prema zapadu tako da mu sunce zaslepi oči pune mržnje.

Danas neću umreti.

2.

Trgla sam se i uspravila na krevetu, zasoptavši, s rukom preko srca.

Nisam mogla da ne pogledam spavaćicu. Nije bilo nikakve crvene laserske tačkice. Nije bilo rupa od metaka. Klonula sam natrag na krevet, omlitavela od olakšanja.

Kako sam samo mrzela taj san. Uvek je bio isti: bežala sam iz Škole, progonili su me istrebljivači i psi, padala sam s litice, a onda iznenada *hvuuuš*, krila, let, bekstvo. I uvek sam se budila s osećajem da me sekunda deli od smrti.

Zapamti za ubuduće: Održi govoranciju sopstvenoj podsvesti na temu lepših snova.

Bilo je ledeno, ali naterala sam se da ustanem iz tople postelje. Navukla sam čist duks – začudo, Nadž je posklanjala opran veš.

Svi ostali su još spavali: mogla sam da ukačim neki minut mira i tišine, priprelim se za dan koji sledi.

Dok sam išla u kuhinju, bacila sam pogled kroz prozore u hodniku. Dopadao mi se pogled odatle: jutro koje je svitalo preko vrhova planina, vedro nebo, duboke senke i činjenica da drugim ljudima nema ni traga ni glasa.

Bili smo visoko na planini, bezbedni, samo moja porodica i ja.

Naša kuća imala je oblik slova E okrenutog postrance. Kraci slova E bili su poduprti stubovima iznad strmog kanjona, tako da mi se činilo da lebdim kad pogledam kroz prozor. Na skali „gotivnog“ od jedan do deset, ova kuća je lako mogla da se oceni petnaesticom.

Ovde smo moja porodica i ja mogli da budemo ono što jesmo. Ovde smo mogli da živimo slobodno. Mislim, *bukvalno* slobodno, što će reći, ne u *kavezima*.

Duga priča. Više ću o tome kasnije.

I naravno, ono najbolje od svega bilo je odsustvo odraslih. Kad smo se tek doselili ovamo, Džeb Bečelder se brinuo o nama kao otac. On nas je spasao. Niko od nas nije imao roditelje, ali Džeb je za nas bio nešto najbliže tome.

Pre dve godine je nestao. Znala sam da je mrtav, svi smo to znali, ali nismo o tome pričali. Sad smo bili prepušteni sami sebi.

Da, niko nam nije naređivao šta da radimo, šta da jedemo, kad da idemo na spavanje. Pa, osim mene. Ja sam najstarija, tako da se trudim da vodim računa o svemu što bolje mogu. To je težak, nezahvalan posao, ali neko mora da ga obavlja.

Isto tako, ne idemo u školu, i bogu hvala za internet, jer inače ne bismo znali *ništa*. Ali nema škole, nema lekara, nema socijalnih radnika koji bi nam kucali na vrata. Jednostavno je: ako niko ne zna za nas, *ostaćemo živi*.

Šuškala sam po kuhinji kad sam začula pospane korake iza sebe.

„Bro jutro, Maks.“

3.

„Bro jutro, Prle“, rekla sam kad se osmogodišnjak s očima na pola koplja sručio za sto. Protrljala sam mu leđa i poljubila ga u glavu. On je bio Prda od najmlađih dana. Šta da vam kažem? Tom detetu nešto nije bilo u redu sa sistemom za varenje. Koristan savet: ostanite uz vetar kad ste blizu njega.

Prda trepnu odozdo prema meni, okruglih zavodljivih plavih očiju punih poverenja. „Šta ima za doručak?“, upitao je i uspravio se. Fina plava kosica slepila mu se uz glavu i podsećala je na paperje ptičice.

„Pa, neka to bude iznenađenje“, rekla sam mu pošto pojma nisam imala.

„Nasuću soka“, predloži Prda, i ja osetih kako mi se srce puni. Bio je to presladak klinac, baš kao i njegova sestra. On i šestogodišnja Ejndžel bili su jedini krvni srodnici među nama, ali svejedno smo svi bili familija.

Ubrzo se u kuhinju dovuče i Igi, visok i bled. Zatvorenih očiju, on se savršeno precizno sruči na naš olinjali kauč. Slepilo mu smeta samo kada se neko od nas zaboravi i ispremešta nameštaj, ili tako nešto.

„Hej, Igi, na noge lagane“, rekla sam mu.

„Zabole me“, promumlao je pospano.

„U redu“, odvrtila sam. „Ostani bez doručka.“

Zavirila sam u frižider u naivnoj nadi – možda su nas pohodile dobre vile hraniteljke – kad mi se naježio potiljak. Brzo sam se uspravila i okrenula na peti.

„Hoćeš li *prestati*?“, kazala sam.

Feng se uvek tako pojavljivao, tiho, niotkuda, kao tamna senka koja najednom oživi. Posmatrao me je smireno, odeven i budan, brižljivo začesljane tamne i predugačke kose. Bio je četiri meseca mlađi od mene, ali već deset centimetara viši. „Šta da prestanem?“, upitao me je mirno. „Da dišem?“

Zakolutala sam očima. „Znaš ti na šta mislim.“

Zaroktavši, Igi se zatetura i uspravi. „Pripremiću jaja“, kazao je. Da sam malo više u dodiru sa svojom ženskom stranom, pretpostavljam da bi mi smetalo što jedan *slepac* šest meseci mlađi od mene ume bolje da kuva nego ja.

Ali nisam. Pa mi nije smetalo.

Osmotrla sam kuhinju. Doručak samo što nije. „Feng? Postavi sto. Idem po Nadž i Ejndžel.“

Dve devojčice delile su sobicu. Otvorila sam vrata i zatekla jedanaestogodišnju Nadž usnulu, umotanu u prekrivače. Jedva da je čovek prepozna tako zatvorenih usta, pomislila sam kiselo. Kada je bila budna, zvali smo je Radio Nadž: samo Nadž, sve vreme.

„Hej, dušice, diž' se“, rekla sam i nežno joj prodrimala rame. „Doručak za deset minuta.“

Nadž trepnu, upinjući se da me zaista vidi. „Š'a?“, promumlala je.

„Novi je dan“, rekoh. „Ustaj da se suočiš s njim.“

Nadž zastenja i nekako se pridiže u zguren ali tehnički uspravan položaj.

Na drugoj strani sobe tanka zavesa skrivala je jedan ćošak. Ejndžel je oduvek volela mala i udobna mesta. Njen krevet, zavučen iza zavesе, bio je kao gnezdo – načičkan punjenim životinjama, knjigama i većim delom njene odeće. Osmehnula sam se i povukla zavesu u stranu.

„Hej, pa ti si se već obukla“, kazala sam i nagnula se da je zagrlim.

„Ćao, Maks“, reče Ejndžel izvukavši plave uvojke ispod okovratnika. „Možeš da mi zakopčaš dugmiće?“

„Aha.“ Okrenula sam je i počela da je zakopčavam.

Nikada to nisam ostalima rekla, ali naprosto sam volela, volela, *volela* Ejndžel. Možda zato što sam se starala o njoj otkad je bila beba. Možda zato što je i sama bila tako neverovatno slatka i puna ljubavi.

„Možda zato što ti dođem kao tvoja mala devojčica“, reče Ejndžel okrenuvši se da me pogleda. „Ali ne brini, Maks. Nikome neću to da kažem. Osim toga, i ja tebe najviše volim.“ Ona me zagrlila mršavim rukama i poljubi pomalo lepljivo u obraz, jako. O, da – to vam je još jedna specijalna Ejndželina osobina.

Ona ume da čita misli.

4.

„Hoću danas da nabere malo jagoda“, reče Ejndžel odlučno, uzevši punu viljušku kajgane. „Sad su već zrele.“

„Važi, Ejndžel, idem ja s tobom“, reče Prda. I baš tad okinu jedan od svojih zlosrećnih rafala, pa stade da se kikoće.

„E, stvarno, Prle“, prekorila sam ga.

„Svi po... gas-maske!“ Igi se zagrcnu, dograbi za grlo i poče da glumi gušenje.

„Ja sam *završio*“, reče Feng i brzo ustade da stavi svoj tanjir u sudoperu.

„Izvinite“, reče Prda automatski, ali nastavi da jede.

„Da, Ejndžel“, reče Nadž. „Mislim da bi nam *svež vazduh* svima prijao. Idem i ja.“

„Svi ćemo“, kazala sam.

Napolju je dan bio divan, čist i vedar, i osećala se prva istinska majska toplota. Poneli smo kofe i korpe i pošli za Ejndžel do ogromnog zasada divljih jagoda.

Ona me uze za ruku. „Ako pripremiš patišpanj, napraviću kolače s jagodama“, rekla sam veselo.

„Da, baš bih to voleo da vidim, da Maks umesi nešto“, čula sam Igija. „Ja ću, Ejndžel.“

Okrenula sam se naglo na peti. „O, baš ti hvala!“, uskliknula sam. „Dobro, nisam bogzna kakva kuvarica. Ali još mogu da ti isprašim tur, ne zaboravi!“

Igi se smejao i držao ruke podignute u poricanju. Nadž se trudila da se ne smeje, čak se i Feng cerio, dok je Prda izgledao... nestašno.

„Zar si to *ti* rekao?“, upitala sam Prkija.

On se isceri i slegnu ramenima pokušavajući da prikrije samozadovoljstvo. Prda je imao oko tri godine kad sam shvatala da je u stanju da oponaša gotovo svaki mogući zvuk ili glas. Više ni sama ne znam koliko se puta Igi i Feng umalo nisu potukli zbog onoga što je Prle govorio njihovim glasovima. Bio je to mračan dar i on ga je s radošću koristio.

Bila je to samo još jedna neobična sposobnost – većina nas ih je imala. Šta god da su one zaista bile, zahvaljujući njima život je svakako bio zanimljiviji.

Ejndžel se kraj mene ukoči i vrisnu.

Zagledala sam se zaprepašćeno u nju i sledećeg sekunda muškarci s vučjim gubicama, ogromnim zubima i crvenkastim, svetlucavim očima popadaše s neba kao pauci. Istrebljivači! A to nije bio nikakav san.

5.

Nije bilo vremena za razmišljanje. Džeb nas je obučio da ne razmišljamo – samo da delamo. Bacila sam se na jednog istrebljivača, okrenula se na peti i teško ga ritnula kružnim pokretom u široke grudi. Ostao je bez vazduha oglasivši se kratkim *uuuf*, a zadah mu je bio grozan, kao iz otvorene kanalizacije po vrelom suncu.

Posle toga sve je bilo kao na filmu, hrpa preklapljenih slika koje jedva da su izgledale stvarno. Ponovo sam ga odalamila, a onda me je neki istrebljivač mlatnuo toliko jako da mi se glava naglo okrenula, i osetila sam prskanje krvi u ustima. Krajičkom oka videla sam kako se Feng bori s jednim – sve dok ga nisu skolila još dvojica, pa je pao pod udarcima njihovih kandži.

Igi je još stajao uspravno, ali jedno oko mu se već zatvaralo od otoka.

Kad sam se povratila od iznenađenja, uskobeljala sam se na noge, a onda videla kako Prda leži u nesvesti, potrbuške.

Skočila sam prema njemu, samo da bi me neko ponovo šćepao. Dva istrebljivača savila su mi ruke iza leđa. Još jedan mi se uneo u lice, sa sjajem uzbuđenja u crvenkastim očima, vilice potpuno izobličene u gubicu. On povuče šaku i stisnu je u pesnicu. Onda mi je snažno zabi u stomak. U meni se razleže eksplozija neverovatnog bola, i ja se presamitih, srušivši se kao džak.

Nejasno sam čula Ejndželino vrištanje i Nadžin plač.

Ustaj!, rekla sam sebi pokušavajući da usisam vazduh u pluća. *Ustaj!*

Pošto smo mi čudna deca-mutanti, daleko smo snažniji od običnih odraslih ljudskih bića. Ali istrebljivači nisu obična odrasla ljudska bića, a i bilo ih je više nego nas. Nagrabusili smo. Nekako sam uspela da se pridignem na sve četiri, trudeći se da se ne isповraćam.

Usteturala sam se na noge s krvoločnim pogledom u očima, spremna da ubijem. Dva istrebljivača su držala Nadž za ruke i noge. Zamahnuli su njom snažno, i ona je poletela i udarila glavom o drvo. Začula sam prigušen krik, a onda se ona srušila i klonula na borovim iglicama. S promuklim urlikom zagušenim od krvi, pritrčala sam i pljesnula dlanovima istrebljivača po krznatim ušima. Urliknuo je kad su mu popucale bubne opne i pao na kolena.

„Maks!“ vrisnu Ejndžel visokim i prestravljenim glasom, i ja se okrenuh na peti. Istrebljivač ju je držao za ruke i ja jur-nuh napred, preskočivši Igija, koji je ležao obeznanjen. Dva istrebljivača padoše na mene i oboriše me, a jedan mi zabi teško koleno u grudi. Zašiškala sam i počela da se otimam,

a drugi me snažno mlatnu po licu, i napravi mi iskrzanim kandžama duboke brazde na obrazima.

Padoh omamljena, sa dva istrebljivača na sebi, i s nevericom i užasom gledala sam kako trojica trpaju Ejndžel, moje čedo, u grubi džak. Ona je plakala i vrištala, i jedan je odalami.

Otimajući se mahnito, pokušala sam da zaurlam, ali oglašila sam se samo promuklim, prigušenim krikom. „*Sklanjajte se s mene, glupi, posrani...*“ Zagrcula sam se i oni me ponovo tresnuše natrag na zemlju.

Jedan istrebljivač se nagnu iznad mene osmehujući se grozno.

„*Maks*“, rekao je i meni se želudac stegnu – zar ga poznajem? „Lepo je što se ponovo vidimo“, kazao je opuštено. „Izgledaš jadno. Oduvek si se ponašala kao da si iznad svih ostalih, tako da me ovo zaista veseli.“

„Ko si ti?“, zabrektala sam osetivši hladnoću u samom središtu svog bića.

Istrebljivač se isceri pokazavši kako mu dugački i oštri zubi jedva staju u vilicu. „Ne prepoznaješ me? Pa, biće da sam malo porastao.“

Razrogačila sam oči u iznenadnom, užasnutom prepoznavanju.

„Ari“, šapnula sam, a on se nasmejao kao ludak. Onda je ustao. Videh kako se njegova ogromna, crna čizma primiče mojoj glavi, osetih da mi se glava trza u stranu i sve se zamračí.

Poslednja pomisao bila je puna neverice: Ari je Džebov sin. Napravili su istrebljivača od njega. Ima sedam godina.

6.

„Maks?“ Prdin glas je bio veoma uplašen, kao glas malog deteta.

Začula sam užasno duboko stenjanje i onda shvatila da se to oglašavam ja.

Prda i Feng su se nagnuli iznad mene sa zabrinutim izrazom na pomodrelim, krvavim licima.

„Dobro sam“, zakrkljala sam, iako pojma nisam imala je li to tačno.

Sećanja pohrliše natrag i pokušah da se uspravim u sedeći položaj. „Gde je Ejndžel?“ U glasu mi se čula napetost.

Fengove tamne oči pogledaše u moje. „Nema je. Odveli su je.“

Pomislila sam da bih mogla ponovo da se onesvestim. Setila sam se kako sam, kad mi je bilo devet godina, gledala kroz žicu preko prozora laboratorije i posmatrala istrebljivače

u polumraku. Beli mantili su oslobodili šimpanze na imanju Škole i pustili istrebljivače za njima. Učili su ih kako da love.

Zvuci prestravljenog i bolnog kričanja šimpanzi još su mi odjekivali u glavi.

Oni su sada držali Ejndžel.

Obuze me bes – zašto nisu oteli mene? Šta će im detence? Možda bih *ja* imala neku šansu – možda.

Nesigurno sam se osovala na noge. Zavrtelo mi se u glavi, pa sam morala da se naslonim na Fenga, mrzeći sopstvenu slabost. „Moramo je pronaći“, kazala sam žurno pokušavajući da ostanem uspravna. „Moramo je pronaći pre nego...“ U mislima mi blesnuše slike ispunjene grozom – Ejndžel koju progone, povređuju, ubijaju. Progutala sam knedlu i potisnula ih.

„Da vidimo, ljudi – jeste li za poteru?“ Pogledala sam njih četvoro. Izgledali su kao da ih je neko strpao u supersecka i uključio aparat.

„Da“, reče Nadž glasom prigušenim suzama.

„Ja sam za“, reče Igi nerazgovetno zbog rasečene usne.

Prda mi ozbiljno klimnu glavom.

Na moj užas, vrele suze mi načas zamutiše vid.

Obrisala sam ih nadlanicom i pozvala bes da mi pripomogne.

U tom trenutku Igi malčice nakrivi glavu. To je za mene bio znak da počnem napregnuto da osluškujem. Onda i sama začuh slab zvuk motora.

„*Tamo!*“, reče Igi i pokaza prstom.

Nas petoro potrčismo kruto i nespretno prema izvoru zvuka. Posle stotinak metara šume nabasali smo na strmu

kosinu nekih petnaest metara iznad starog, nekorišćenog puta za odvlačenje oborenih stabala.

Tada ugledah to: crni hamvi, musav od prašine i blata, kako grubo poskakuje po zemljanom putu. Srce mi brže zakuca. Znala sam, prosto sam znala da je unutra moja malena, moja Ejndžel.

A vodili su je tamo gde je i smrt pravi blagoslov.

To se neće dogoditi, makar ne dok sam ja živa.

„Hajdemo po nju!“, uskliknula sam, a onda uzmakla oko tri metra. Ostali mi se brzo ukloniše s puta dok sam trčala prema ivici i jednostavno skakala u prazninu.

Počeh da padam prema putu.

Onda razvih krila, brzo, zahvativši vetar.

I poletih.

7.

Vidite, onaj moj košmar teško je razlikovati od stvarnog života. Moji prijatelji i ja zaista smo živeli u tom grotlu zla po imenu Škola. Stvorili su nas naučnici, beli mantili, koji su kalemili ptičju DNK i naše ljudske gene. Džeb je bio beli mantil, ali se sažalio na nas, mario je za nas, i odveo nas odatle.

Mi smo bili deca-ptice, jato od nas šestoro. A istrebljivači su želeli da nas pobiju. Sad su oteli šestogodišnju Ejndžel.

Snažno sam se zamahala nadole, potom uvis, osetivši kako mi mišići rade i pokreću krila promera četiri metra.

Oštro sam skrenula, obrušila se za hamvijem. Brzo sam se osvrnula i videla da je Nadž skočila za mnom, zatim Igi, Prda i Feng. U tesnoj formaciji stuštili smo se prema kolima. Feng je dograbio granu otpalu s drveta. Obrušio se pravo dole i tresnuo njome po vetrobranu hamvija.

Vozilo se zanelo, jedan prozor se spustio. Napolje izviri cev. Oko mene meci zapraštaše po drveću. Vazduh ispuni miris vrelog metala i barutnog dima.

Vratila sam se među stabla, prateći i dalje kola. Feng ponovo mlatnu po vetrobranu. Meci zasiktaše s nekoliko prozora. Feng se mudro udalji.

„Ejndžel!“, zauriala sam. „Tu smo! Dolazimo po tebe!“

„Tamo napred“, doviknu Feng i ugledah čistinu udaljenu oko dvesta metara od nas. Kroz šumu sam jedva razabrala zelenkastu siluetu helikoptera. Hamvi je teško poskakivao po izrovanom drumu. Feng i ja smo se zgledali, i on klimnu glavom. Prilika će nam se ukazati kad Ejndžel budu prebacivali iz kola u helikopter.

Ipak, sve se dogodilo strahovito brzo. Hamvi je nezgrapno ukočio proklizavši kroz blato. Vrata su se naglo otvorila i napolje je iskočio istrebljivač. Feng se sručio na njega, a onda odskočio s krikom, okrvavljene ruke. Istrebljivač jurnu prema helikopteru i baci se kroz otvorena vrata. Drugi istrebljivač iskezi ogromne žute vučje zube i skoči iz kola, pa hitnu nešto u vazduh. Nadž viknu i dograbi Igija za ruku, pa se njih dvoje brzo udaljiše dok je ručna bomba eksplodirala ispred njih, zasuvši sve oko sebe komadima metala i kore drveća.

Elisa helikoptera poče da ubrzava i ja se stuštih iz zaklona stabala. Neće, vala, da mi odvedu malenu. Neće je, vala, vratiti onamo.

Ari iskoči iz kola, noseći džak u kom je bila Ejndžel.

Suknula sam prema helikopteru, krvi uzavrele od straha i očajničkog gneva. Ari ubaci džak sa Ejndžel kroz otvorena vrata. Onda uskoči za njim, gipko poput nekog sportiste.

Otisnula sam se uvis s jarosnim urlikom i dohvatila šipku stajnog trapa baš dok se helikopter podizao. Metal je bio usijan od sunca i previše širok da se za njega držim. Prebacila sam jednu ruku preko njega, u pokušaju da povratim ravnotežu.

Snažni nalet vazduha od elise umalo mi nije prelomio krila. Uvukla sam ih a istrebljivači se nasmejaše, pokazujući prstom na mene dok su zatvarali staklena vrata. Ari je bio tamo. Uzeo je pušku i uperio je u mene.

„Da ti odam jednu tajnu, drugarice moja stara“, doviknu mi Ari. „Pobrkala si lončiče. *Mi smo u svemu ovome pozitivci!*“

„Ejndžel“, šapnula sam, na ivici suza. Arijeva kandža stisnu oroz. *Uradiće to. A mrtva nikome neću biti od koristi.*

Iako mi se srce slamalo, pustila sam se, obrušila brzo, baš kad sam ugledala malu, raščupanu plavokosu glavu kako se oslobađa iz džaka.

Moje čedo, leti pravo u smrt.

I, verujte mi, prema stvarima mnogo gorim od smrti.

8.

Svi mi sjajno vidimo – kao ptice grabljivice. Stoga smo osećali neizdrživ bol dok smo gledali kako helikopter odnosi Ejndžel, mnogo duže nego što bi to mogao prosečan čovek. Grcala sam od jecaja. Ejndžel, o kojoj sam se brinula otkad je bila beba sa smešnim pilećim krilcima. Osećala sam se kao da su meni odsekli desno krilo i ostavili tamo zjapeću iskrzanu ranu.

„*Oteli su mi sestru!*“, zaurla Prda i baci se na tlo. Uvek se toliko trudio da bude grubijan, ali imao je tek osam godina i upravo je video kako su mu sestru otele paklene psine. On zalupa pesnicama po zemlji, a Feng kleknu kraj njega i nežno ga zagrli.

„Maks, šta da radimo?“ Nadž su oči bile pune suza. Ona je bila puna modrica i okrvavljena, a pesnice su joj se nervozno stezale i opuštale. „*Oteli su Ejndžel.*“

Najednom sam shvatila da ću pući. Bez ijedne reči, otisnula sam se od tla, raširila krila i uzletela što sam brže mogla.

Odletela sam izvan vidokruga, dovoljno daleko da ostali ne mogu da me čuju. Ispred mene je bila ogromna Daglasova jela, pa sam nespretno sletela na jednu visoku granu, pedesetak metara visoko, i zamlatarala rukama kako bih se uhvatila, pošto sam pogrešno procenila udaljenost. Zabrektala sam i pribila se uz granu.

Dobro, Maks, razmišljaj. Razmišljaj! Sredi ovo! Smisli nešto.

Mozak mi je bio preplavljen mislima, osećanjima, zbrkom, besom, bolom. Morala sam da dođem k sebi.

Ali nisam mogla da dođem k sebi.

Osećala sam se kao da sam upravo ostala bez mlađe sestre.

Kao da sam ostala bez svoje devojčice.

„O, bože, *Ejndžel, Ejndžel, Ejndžel!*“

Urlajući iz petnih žila, stiskala sam pesnice i udarala slobodnom rukom po hrapavoj kori jele, iznova i iznova, sve dok pravi bol nije konačno uspeo da prodre u moju oprženu svest. Zagledala sam se u zglavke, ugledala krv, odranu kožu, iverje.

Fizički bol smetao mi je mnogo manje od duševnog.

Moja Ejndžel, moja beba, oteta mi je ispred nosa. Sada je s krvoločnim ljudsko-vučjim mutantima željnim njene krvi, koji će je predati gnusnim laboratorijskim šmokljanima da bi je ovi rastavili na delove. *Bukvalno.*

Onda sam zaplakala, pribijena uz drvo kao da je ono čamac za spasavanje s *Titanika*, i jecala sam i jecala sve dok nisam pomislila da ću se isповraćati. Jecaji su postepeno prerasli u drhtaje, a ja sam obrisala lice o košulju, ostavivši na njoj krvave pruge.

Sedela sam na drvetu sve dok mi se disanje nije usporilo i dok mi se nije učinilo da mi mozak ponovo radi manje-više

kako treba. Ali šake su me razbijale. *Upamti za ubuduće: Prestani da mlatiš po čvrstim predmetima.*

Dobro. Došlo je vreme da siđem i budem jaka, da ih sve okupim i iznesem im plan.

I još nešto – Arijeve poslednje reči i dalje su mi urlale u glavi: *Mi smo u svemu ovome pozitivci.*